

Arrest

nr. 120 490 van 13 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 18 oktober 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. MAEYAERT, die loco advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 22 november 2007 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 23 november 2007 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 15 mei 2008 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 2 oktober 2008, nr. X). Het cassatieberoep bij de Raad van State tegen deze beslissing werd niet toelaatbaar verklaard (RvS 4 december 2008, nr. 3637 (c)).

1.3. Op 21 oktober 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies). Het annulatieberoep dat tegen deze bevelen werd ingesteld, werd door de Raad verworpen (RvV 29 januari 2009, nrs. X en X).

1.4. Verzoekers dienden op 19 januari 2009 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De commissaris-generaal nam op 2 juni 2009 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 9 september 2009, nr. X).

1.6. Verzoekers dienden op 18 augustus 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 20 juli 2010 een beslissing waarbij de in punt 1.6 vermelde aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

1.8. Verzoekers dienden op 14 juli 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris), nam op 27 februari 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.8 vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 25 april 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.6 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 19 september 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.08.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

M.(...), G.(...) S.(...) (...)

geboren te (...) op (...)

en echtgenote M.(...), B.(...) K;(…)

geboren te (...) op (...)

en kinderen M.(...), D.(...) K.(…)

geboren op (...)

M.(...), K.(...) K.(…)

geboren op (...)

nationaliteit: Afghanistan

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 20.07.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor M.(...), D.(...) K.(…) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 17.04.2013 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : de integratie, dat hun kind naar het buitengewoon basisonderwijs gaat) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene/n. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel van hun verzoekschrift voeren verzoekers de schending aan van “het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”, waarbij ze artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet opwerpen.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekers stellen in hun betoog het volgende:

“Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd, door te beweren dat er geen ernstig risico is voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekende partij.

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aanvraag voor machtiging tot verblijf op grond van art. 9 ter af te wijzen.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert zijn beslissing als volgt :

“Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepaling.”

De dienst Vreemdelingenzaken verwijst naar het rapport van de Arts Adviseur, waarin staat dat de aandoening geen gevaar is voor haar gezondheid of haar leven.

Bovenstaande elementen blijken absoluut onvoldoende om afwijzing van de aanvraag te rechtvaardigen, hetgeen verder zal blijken uit onderstaand betoog. De motivering van de weigeringsbeslissing laat bijgevolg te wensen over.

D.(...) K.(...) M.(...), de oudste dochter van verzoekers, heeft een mentale achterstand die medische hulp en bijstand vereist.

Verzoekende partij lijdt aan hypacusis (frans: hypoacousie) = Vermindering van het gehoor, doordat de gehoorzenuw minder gevoelig is.

Daarnaast heeft verzoekende partij te kampen met een gebrek aan communicatievaardigheden en is momenteel in behandeling hiervoor, hetgeen zonder twijfel een ernstige aandoening uitmaakt gelet op de jonge leeftijd van verzoekster en de toekomstmogelijkheden.

De medische tegenexpertise die in dit dossier gebeurde laat evenwel te wensen over. Volgens de arts van DVZ, die de patiënt niet gezien, noch onderzocht heeft, blijkt uit het medisch dossier geen graad van ernst zoals vereist door artikel 3 EVRM.

Uit de medische attesten blijkt echter dat zij momenteel in behandeling hiervoor is en dat het een ernstige aandoening betreft die regelmatig dient opgevolgd te worden door een gespecialiseerde arts en logopedist, wil men geen blijvende achterstand ontwikkelen.

In Afghanistan ontbreekt op veel plaatsen, ook in de grote steden, adequate gezondheidszorg en/of beschikbaarheid van medische hulpdiensten. Een terugkeer naar Afghanistan, is dan ook onverantwoord. Een gebrek aan adequate behandeling zou de gezondheid en -erger nog- het leven van verzoekende partij immers ernstig in gevaar brengen (toekomstgericht).

Verzoekende partij verwijst naar internationale rapporten met betrekking tot de gezondheidssituatie in het land van oorsprong, waaruit duidelijk blijkt dat de sanitaire en sociale situatie slecht is, en dat de beschikbaarheid, de continuïteit en de toegankelijkheid (kost ten laste van de patiënt, voorwaarden van toegankelijkheid,...) van een adequate behandeling, die kan bestaan uit: medicijnen, medisch materiaal, labo onderzoeken, medische opvolging, hospitalisatie, mantelzorg, ... absoluut ondermaats is.

Het lijdt dan ook geen twijfel dat de fysieke en psychische integriteit van verzoekende partij in gevaar is, én dat een terugkeer naar Afghanistan in ernstige mate het risico inhoudt dat verzoekende partij een onmenselijke of vernederende behandeling zal ondergaan.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond.

(...)

Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet hun die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft haar aanvraag echter afgewezen op basis van enkele elementen die zij hoegenaamd niet motiveert.

Het redelijkheids en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

Er wordt geen rekening gehouden met het feit dat de toestand van verzoekende partij kan verbeteren mits een goede behandeling immers en dat verzoekende partij vermoedelijk zelfs kan genezen. Maar indien zij geen behandeling zal krijgen, zal haar toestand met zekerheid verslechteren..

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het medisch dossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit zijn besloten tot onontvankelijkheid van de aanvraag 9ter en tot aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd en zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.

De medische tegenexpertise liet te wensen over. Zonder grondig onderzoek wordt beslist dat er geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Ook dit middel is derhalve gegrond.

De aangehaalde middelen zijn derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen."

3.2. Wegens hun inhoudelijke verwevenheid worden de aangevoerde middelen gezamenlijk behandeld.

3.3. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in hun middelen, zodat voldaan is aan de

formele motiveringsplicht. De middelen dienen derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.5. Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)”

3.7. Blijkens het administratief dossier dienden verzoekers op 18 augustus 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf om medische redenen die op 20 juli 2010 ontvankelijk werd verklaard. Bij hun aanvraag voegden verzoekers een aantal medische attesten.

3.8. In casu wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het medisch advies van de arts-adviseur van 17 april 2013, dat als basis fungeert voor de bestreden beslissing van 25 april 2013. In dit advies stelt de arts-adviseur dat tweede verzoekster een taalachterstand vertoont maar *“dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”* Het advies luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 18.08.2009.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

-15/5/2009, dr. F.(...), CT-scan van de hersenen is normaal.

-13/5/2009, dr. D.(...), betrokkene zou convulsies gehad hebben tijdens een koortsopstoot, er wordt voorgesteld een volledige medische oppuntstelling te doen.

-29/6/2009, mevrouw H.(...), psychologe, psychometrisch onderzoek, dit onderzoek kan geen uitsluitsel geven aangezien betrokkene de taal niet machtig is.

-30/6/2009, dr. D.(...), bilan neus- keel- oren is volledig en goed.

-17/7/2009, dr. G.(...), betrokkene zou een taalachterstand hebben, maar het neurologisch onderzoek was volledig normaal, er waren geen verdere of recente hospitalisaties noch acute opstoten.

Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Dit 10-jarige meisje zou een zekere taalachterstand vertonen, hetgeen volledig normaal is in de context ais vluchteling, maar verder waren er geen verdere verwickelingen, geen hospitalisaties, noch acute opstoten.

Er is geen gevaar voor haar gezondheid of het leven.

Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte, (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene verbleef. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

3.10. In de bestreden beslissing van 25 april 2013 wordt op grond van voormeld advies de aanvraag ongegrond verklaard. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt in zijn beslissing het volgende:

“Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor M.(...), D.(...) K.(...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 17.04.2013 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : de integratie, dat hun kind naar het buitengewoon basisonderwijs gaat) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene/n. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.”

3.11. Verzoekers stellen dat hun minderjarige dochter een mentale achterstand heeft, lijdt aan hypacusis en een gebrek aan communicatievaardigheden vertoont hetgeen volgens hen “een ernstige aandoening betreft die regelmatig dient opgevolgd te worden door een gespecialiseerde arts en logopedist, wil men geen blijvende achterstand ontwikkelen”. De Raad stelt echter vast dat de bewering van verzoekers dat hun dochter zou lijden aan hypacusis geen steun vindt in de aangeleverde informatie en dus feitelijke grondslag mist. Uit de overgemaakte medische attesten blijkt weliswaar dat er een vermoeden bestond van hypacusis, maar in het verslag van 30 juni 2009 van het medisch onderzoek dat een auditieve test omvatte, uitgevoerd door Dr. D. V., staat het volgende te lezen: “sans perte auditive importante”. Er wordt geconcludeerd dat “(...) son bilan auditif est bon”. Bovendien wordt de door verzoekers beweerde hypacusis niet weerhouden in het nadien opgemaakte standaard medisch getuigschrift (hierna: SMG) van dr. G. van 17 juli 2009. In dit SMG wordt met betrekking tot de aard van de aandoening en haar graad van ernst gesteld dat het gaat om een vertraagde taalontwikkeling die dient te worden toegeschreven aan een verstandelijke beperking. Er is in het SMG geen sprake van vereiste ingrepen of van een medicamenteuze behandeling. Enkel een “rééducation logopédique” en een opvolging door een “neuropédiatre” en een “pédopsychiatre” worden noodzakelijk geacht, doch uit niets blijkt dat actueel dergelijke opvolging wordt voorzien voor de dochter van verzoekers. Bij “résultats du traitement en cours” staat “aucun” vermeld. Volgens de “Pronostic sans traitement” zou een stopzetting van de opvolging een “stagnation” tot gevolg hebben. De Raad merkt op dat voormelde informatie niet toelaat te besluiten dat de problematiek van de dochter van verzoekers een ernstige aandoening is die regelmatig dient te worden opgevolgd, zoals zij beweren. De stelling “dat verzoekende partij vermoedelijk zelfs kan genezen”, wordt tegengesproken door het SMG, waarin uitdrukkelijk het volgende wordt meegedeeld: “Le patient peut-il guérir ? Comment ? ‘Non’”. Daarentegen blijkt evenmin dat haar toestand ‘met zekerheid zal verslechteren’, zoals verzoekers beweren.

3.12. Op grond van de beschikbare medische gegevens komt de arts-adviseur tot volgende analyse: “Dit 10-jarige meisje zou een zekere taalachterstand vertonen, hetgeen volledig normaal is in de context als vluchteling, maar verder waren er geen verdere verwickelingen, geen hospitalisaties, noch acute opstoten. Er is geen gevaar voor haar gezondheid of het leven.” De diagnose van een vertraagde taalontwikkeling als gevolg van een verstandelijke beperking kan bezwaarlijk als ernstige aandoening worden beschouwd, zoals verzoekers voorhouden. De arts-adviseur concludeert dan ook dat uit het medisch dossier geen aandoening blijkt “die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene verbleef”. Waar verzoekers menen dat na een deugdelijk onderzoek “nooit zijn besloten tot onontvankelijkheid van de aanvraag 9ter”, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing de aanvraag ongegrond werd verklaard. Verzoekers beweren tenslotte dat “de medische tegenexpertise die in dit dossier gebeurde (...) evenwel te wensen over(laat)”, maar zij slagen er niet in concreet aan te tonen waaruit zou blijken dat er in casu wel degelijk sprake is van een aandoening in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

3.13. Met betrekking tot het loutere feit dat de arts-adviseur de patiënt niet gezien noch onderzocht heeft, wijst de Raad erop dat de arts-adviseur op grond van artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet niet verplicht is om zelf een onderzoek te verrichten maar dat hij dit kan indien hij dit nodig acht. De arts-adviseur beschikt bij het beoordelen van het in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet genoemde risico over een beoordelingsbevoegdheid. De Raad kan zich wat deze beoordeling betreft niet in de plaats stellen van de arts-adviseur. Indien verzoekers het met deze beoordeling niet eens zijn, is het aan hen om dit in concreto uiteen te zetten en aannemelijk te maken.

3.14. Waar verzoekers in hun middel verwijzen naar informatie met betrekking tot de gezondheidszorg in Afghanistan die zij bij hun aanvraag van 18 augustus 2009 hadden gevoegd, merkt de Raad in de eerste plaats op dat in de beslissing de noodzaak aan behandeling voor de taalachterstand op afdoende wijze werd ontkracht, zodat niet diende te worden geverifieerd of de aandoening opgevolgd en behandeld kan worden in het land van herkomst. Met betrekking tot de overige niet-medische elementen die werden ingeroepen, wordt in de beslissing het volgende gesteld: *“Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n.: de integratie, dat hun kind naar het buitengewoon basis-onderwijs gaat) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene/n. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.”*

3.15. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN